

La Caputxeta de les al·lèrgies

Text: Sandra Gómez

Il·lustracions: Carles Salas

Hi havia una nena que es deia Caputxeta de les Al·lèrgies. Ella sola reunia totes les al·lèrgies que surten quan arriba la primavera. Són com els torrons, que sempre tornen a casa per Nadal.

La Caputxeta venia a ser una nena reconcentrada d'al·lèrgies, com aquells suavitzants de la roba que són un reconcentrat de bona olor i fresqueta.

Amb els anys, la Caputxeta de les Al·lèrgies ho havia après tot de les seves “amigues” primaverals, una mica punyeteres. I com que estava acostumada a tenir-les a prop, sabia molt bé com mantenir-les a ratlla. Les havia domesticat.

Per exemple, si enmig d'un ventet sec carregat de pol·len, la Caputxeta notava que un esternut agafava impuls dins del seu nas per sortir-hi disparat, com un coet de moc i gotes d'aigua, llavors li ordenava:

– Cap a dins, poca-solta!

L'esternut, espantat a més no poder, reculava nas amunt i no tornava a aparèixer fins al cap d'una bona estona. La Caputxeta de les Al·lèrgies era, doncs, una mica manaire. Però, és clar, d'alguna manera s'havia de protegir i fer respectar.

Les al·lèrgies eren molt habituals a la família de la Caputxeta de les Al·lèrgies. Perquè, com expliquen els doctors i les doctores, les al·lèrgies s'hereten. Com les fortunes que passen de pares a fills, però sense baralles. Tan empipadores com són, i ningú no s'enfada per heretar una al·lèrgia. Les famílies no s'esgarrapen per tenir una al·lèrgia de més o de menys. A cadascú li toca la que li toca, si li toca. No cal donar-hi més voltes: les herències de les al·lèrgies funcionen així.

Un dia la mare de la Caputxeta de les Al·lèrgies la va cridar, i li va dir que havia d'anar a visitar l'àvia perquè tenia un brot d'asma. L'àvia de la Caputxeta vivia sola a l'altra banda del bosc.

– Has de dur-li aquest cistell amb antihistamínics i un grapat de confits de mel, que li aniran molt bé per calmar la tos –va dir la mare, mentre llepava un d'aquells caramels tan dolcets. Havia estossegat tot el matí com un lleó afònic, per culpa d'una al·lèrgia als àcars molt antipàtica. El confit de mel que s'estava menjant li estovava la gola, ja que la tenia més seca que una sabata d'espart.

– Sobretot, no t'entretenguis pel camí, Caputxeta –va continuar dient la mare–, ni parlis amb estranys, que el bosc és un lloc molt perillós, ple de pol·len, espores de fongs, pols i floridures de tota mena.

– No pateixis, mare –va respondre la nena, feliç d'anar a visitar l'àvia–. Em posaré la caputxa i aquestes ulleres fosques per protegir-me del sol i de l'aire carregat de volves i pol·lens.

Tapada amb la caputxa i les ulleres de sol, la Caputxeta de les Al·lèrgies semblava un petit Jawa de La guerra de les galàxies. Però la Caputxeta no ho sabia, perquè al seu bosc no hi havia cinemes. Així doncs, se'n va anar pel bosc carregada amb el cistell de medicines, fent petits saltirons alegres.

Una estona més tard, es va trobar amb unes gramínies que llüien un pol·len ben daurat a les espigues, al marge del camí.

– On vas, Caputxeta de les Al·lèrgies? –li van preguntar, apuntant-la amb una mirada de traïció.

– Enrere, gramínies dolentes! –va exclamar la Caputxeta–. Sé que preteneu bombardejar-me amb el vostre pol·len tòxic, i provocar-me un atac d'esternuts. Però les meves armes són molt poderoses! –va dir amenaçant-les amb una capsula d'antihistamínics que acabava de treure de dins el cistell. Els hi va ensenyar de molt a prop, però allargant el braç moltíssim per marcar distància.

– I ara, Caputxeta! –van dir les gramínies fent-se les distretes–. Nosaltres només volem avisar-te que tinguis molt de compte amb un llop ferotge que corre per aquí.

– Caragirades! –va etzibar-los-hi la Caputxeta, i es va allunyar del lloc ràpidament.

Va seguir caminant pel bosc fins que es va trobar amb un petit ramat de vespes que, tot voleiant, li barraven el pas. Orgulloses, li mostraven la punxa amenaçadora dels agullons. Semblaven molt esmolats i a punt per picar.

– On vas, Caputxeta de les Al·lèrgies? –van preguntar.

– Deixeu-me passar, vespes verinoses! No tinc por de les vostres picades, ni de l'al·lèrgia que causeu quatre himenòpters de pa sucats amb oli com vosaltres! –va cridar la Caputxeta amb valentia.

– Picar-te? No, dona, no! –van replicar les vespes quan encara treien més enfora els seus agullons–. Només volem advertir-te de la presència d'un llop aterridor que s'amaga en aquest bosc.

– Pèrfides! Fora d'aquí! –va ordenar la Caputxeta, agafant el grapat de confits de mel que duia al cistell, i llançant-los ben lluny.

Les vespes, que eren molt llamineres, van volar de pressa darrere els caramels, i la Caputxeta ho va aprofitar per fugir corrents.

Corria pel camí ample del bosc quan va topar de morros contra una bola de pelatge brut i caspós de color negre. Era el llop. La Caputxeta, que era molt al·lèrgica als animals peluts, va començar a esternudar i a posar-se vermella com un tomàquet madur. A més, una picor insuportable li recorria el cos i va començar a rascar-se com les mones del parc. Havia vist les mones gratar-se amb delit, un dia durant una visita amb l'escola. Li havia fet molta gràcia. Però ara que s'havia de rascar ella no li semblava tan divertit.

Aquells atacs sobtats d'esternuts, vermellors i picors, havien deixat la Caputxeta de les Al·lèrgies estabornida i indefensa davant el llop salvatge.

– On vas Caputxeta de les Al·lèrgies? – li va preguntar la fera.

– Vaig a casa de l'àvia que està malalta. Atxum! Aaa..., aaa... Atxum! – va respondre la Caputxeta, sense poder parar d'esternudar.

Ahh Choo

– Aquest camí és molt perillós. És ple de plataners, roures, alzines i oliveres, que es tiren pets d’ultrapol·len extra-megaal·lèrgic!

– I per quin altre camí podria arribar a casa de l’àvia? Atxum! Requetetxum!

– Per aquell d’allà hi arribaràs de seguida. És el camí més curt.

La Caputxeta de les Al·lèrgies se n’hi va anar, fent cas al llop.

Però el llop l’havia enganyat. En realitat, el camí per on havia marxat la nena era el més llarg. I el llop, que es coneixia el bosc millor que un GPS, va arribar primer a la casa de l’àvia agafant una dreuera.

El llop va trucar a la porta. Toc! Toc! Toc!

– Qui hi ha? –va dir una veueta fina i dèbil. Era l’àvia de la Caputxeta. Una iaia molt velleta, com les que es veuen pel carrer que caminen ajudant-se d’un bastó.

– Sóc la Caputxeta. Obre’m que tinc moltes ganes de veure’t –va mentir el llop fent-se passar per la Caputxeta.

– Passa, passa, Caputxeta, la porta és oberta.

El llop va obrir la porta violentament d'un cop de peu.

L'àvia, que era al llit, es va espantar, però el llop se li va tirar al damunt tan de pressa que la pobra iaiaeta no va tenir temps ni de dir ai! El llop se la va empassar sencera amb bastó i tot. Després es va vestir amb un pijama de l'àvia, i es va posar al llit, bo i esperant que arribés la Caputxeta.

Una estona després va arribar la Caputxeta de les Al·lèrgies, i va trucar a la porta. Toc! Toc! Toc!

– Qui hi ha? –va dir el llop amb una veueta que intentava ser delicada, però que més aviat semblava la veu d'un camioner amb molt mala salut (nota de l'autora: al món hi ha camioners i camioneres amb veu de baríton i soprano, però no servien per a aquest conte, i van caure eliminats en la primera ronda de selecció de veus. Fi de la nota de l'autora).

La Caputxeta de les Al·lèrgies va respondre contenta d'haver arribat per fi a casa de l'àvia.

– Sóc la Caputxeta, àvia. Et porto medicines per l'asma.

– Passa, passa! La porta és oberta.

La Caputxeta va obrir la porta i va entrar. Es va acostar al llit de l'àvia, i se la va quedar mirant, estranyada de la mala cara que feia.

– Àvia, quines orelles més grosses que tens. És per culpa d'una otitis al·lèrgica? –va preguntar la Caputxeta, sorpresa.

– Són per sentir-te més bé –va dir el llop.

– Àvia, quin ulls més grossos que tens! Et piquen i et ploren per culpa d'una al·lèrgia primaveral?

– Són per veure't més bé!

– Àvia, quines dents més grosses que tens! Com pot ser? No recordo cap al·lèrgia que faci créixer les dents...

– Són per menjar-te més bééééé!

Ràpidament, el llop va revoltar-se damunt del llit i es va abalçar sobre la Caputxeta. Se la va cruspir sencera, amb cistell i tot, i va anar a parar a la panxa del llop on es va trobar amb l'àvia.

– Caputxeta! Tu també? –va exclamar l'àvia, contenta de veure la seva neta.

– Sí àvia, jo també –va respondre la Caputxeta amb cara d'incomoditat, perquè dins la panxa del llop hi feia molta calor i s'hi estava molt estret.

L'àvia i la Caputxeta es van abraçar molt fort.

– Com ens ho farem per sortir d'aquí? –va preguntar l'àvia, preocupada.

– Tinc una idea! –va dir la Caputxeta.

Primer de tot, la Caputxeta de les Al·lèrgies va fer que la seva àvia es prengués les medicines que li havia portat. Calia que l'àvia es posés bona de seguida i recuperés les forces. Després, la Caputxeta va recordar que a l'escola li havien explicat que hi havia llops que eren al·lèrgics als antihistamínics. De manera que va obrir la caixa del medicament i en va escampar les píndoles per tota la panxa del llop.

Ai, quina al·lèrgia i quin mal de panxa li va agafar al llop, que s'anava regirant de dolor estirat al llit.

L'àvia, que ja havia recuperat les forces, va començar a picar les parets de la panxa amb el seu bastó. I la Caputxeta, que va començar a esternudar, a causa de la seva al·lèrgia als animals peluts, picava fort amb el cap contra les parets de l'estómac amb cada esternut que feia.

– Obre la boca i deixa'ns sortir! –cridaven la Caputxeta i la seva àvia, tan fort com podien.

Entre el dolor del mal de panxa, el dolor pels cops de cap de la Caputxeta i pels cops de bastó de l'àvia, el llop va obrir la boca i totes dues van poder sortir. Què bé! Aquesta vegada, les al·lèrgies havien anat de meravella per alliberar l'àvia i la Caputxeta.

Però aquí no acaba la història perquè, en aquell moment, passava per allà a la vora un caçador que, en sentir els udols de dolor del llop dins la casa, va pensar que l'àvia no podia fer aquell soroll, i hi va entrar.

Quan l'àvia i la Caputxeta li van explicar el que aquell llop mentider i empassa-persones havia fet, es va enfadar tant que es va carregar el llop a les espatlles i se'l va endur a la frontera del bosc. Un cop allà, se'l va descarregar de l'esquena com si es tragués de sobre un sac de patates, i el va deixar caure a terra de cop.

Li va dir que quedava desterrat d'aquell lloc per sempre i que no el volia tornar a veure mai més. El llop va fugir i no va tornar-hi mai.

La Caputxeta de les Al·lèrgies va acabar de passar un dia ben agradable amb la seva àvia. Estava contenta perquè havia descobert que, com més coses sabia de les al·lèrgies, millor les podia dominar, i menys antipàtiques li resultaven.

I una mica i tot, la Caputxeta s'havia fet amiga de les al·lèrgies, perquè l'havien ajudat a escapar d'un llop dolent, empassa-persones i mentider.

Fi

*L'Observatori de la salut
de la infància i l'adolescència*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (www.faroshjd.net) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA